

LBRIS

We know
books

**WERONIKA ANNA
MARCZAK**

Familia Monet

Comoara

Traducere din limba polonă de
ANCA IRINA IONESCU

LITERA
București

REȘEDINȚA FAMILIEI
MUNET

În ziua aceea, ceva mai devreme, bunica mea dragă leșinase. Se prăbușise cu o cană de ceai fierbinte în mâini. S-a produs panică. Mama mi-a strigat să fiu atentă la cioburile ascuțite ale căinii sparte, apoi a îngenuncheat printre ele alături de bunica; ochii larg deschiși și chipul ei înspăimântător de alb m-au bântuit mai târziu în coșmaruri. Doream foarte mult să ajut cu ceva, dar, în cele din urmă, m-am mulțumit să mă dau la o parte din calea mamei care se pregătea grăbită să plece. Îmi amintesc cum acoperea umerii bunicii cu haina ei și cum îi conducea silueta fragilă afară din apartament, spunându-mi peste umăr să nu o aștept și că e mai bine să mă duc la culcare, pentru că era deja târziu și mâine aveam școală. Mi-a spus că totul va fi bine și să încui ușa cu cheia în urma ei.

Câteva ore lungi mai târziu, am deschis-o pentru doi domni polițiști cu chipuri posomorâte. Stăteau în fața lor, îmbrăcată într-un tricou uzat și pantaloni scurți în carouri. Îmi frecam pleoapele grele în timp ce unul dintre ei îmi transmitea cu o voce încordată că mașina mamei mele fusese lovită de un șofer

beat, atunci când, după câteva ore lungi petrecute la spital, ea și bunica se întorceau spre acasă.

Nimeni nu supraviețuise.

Inima mi s-a oprit în loc pentru o clipă, apoi a bătut mai tare. Dintr-odată, încercările mele de a mă trezi s-au transformat într-o disperare profundă.

Nici măcar nu mai știu în ce moment au apărut cei de la serviciile sociale. Niște oameni străini mă linișteau cu voci blânde, în timp ce stăteam pe canapea și plângeam. Mă uitam cu privirea pierdută în podea și tresăream de fiecare dată când cineva îmi atingea umărul. Un șiroi nesfârșit de lacrimi îmi curgea pe obraji, udându-mi bluza de pijama. Cineva mi-a întins niște șervețele, dar eu nu prea știam ce să fac cu ele. Durerea pe care o simțeam în acel moment nu ar fi trebuit să fie trăită de nimeni, cu atât mai puțin de o fată de paisprezece ani. Îmi pierdusem mama și bunica, persoanele cele mai apropiate, întreaga familie.

Eram sigură că acum voi începe să rătăcesc prin centre de plasament, ca toți orfanii pe care îi știam din cărți și din filme. Dar, în loc de aceasta, în curând am auzit ceva care mi-a schimbat viața și mai mult.

Vincent Monet urma să fie noul meu tutore legal. Timp de o clipă dureroasă, am crezut că fusese găsit tatăl meu biologic, despre care nu știam nimic. Dar am aflat că Vincent era fratele meu vitreg. Auzind această noutate, am simțit că amețesc. *Frate. Aveam un frate.* Crescusem toată viața mea ca un copil singur la părinți, iar acum aflu că am un frate mai mare, care fusese de acord să mă ia sub acoperișul său.

În curând, mă aflu într-un avion, îndreptându-mă spre o nouă realitate. Între timp, dobândisem informații mai detaliate. Știam că aveam chiar cinci frați, că toți erau mai în vârstă decât mine și că încă mai locuiau împreună în casa părintească din Pennsylvania. Am simțit că mi se face rău, pentru că până atunci nu prea avusesem de-a face în viața mea cu mulți bărbați. Crescută fără tată, cred că nu cunoscusem niciodată nici măcar

un unchi. Singurii adulți de sex opus pe care îi cunoșteam și pe care îi vedeam în mod destul de regulat erau câțiva profesori de la școală, medicul meu și un vecin care se prefăcea că nu mă vede când culegeam cireșe din grădina lui.

Călătoria a trecut mai repede decât mi-aș fi dorit. Cele aproape opt ore petrecute peste Atlantic nu au făcut decât să-mi sporească emoțiile. Iar când pilotul a anunțat că în câteva minute vom ateriza, am început să tremur fără să vreau. Femeia care stătea lângă mine a crezut, probabil, că era o reacție la frica de zbor și mi-a zâmbit liniștitor. Ei bine, ce n-aș fi dat ca motivul neliniștii mele să fie atât de banal!

Stăteam la coadă la controlul vamal, strângând cu ambele mâini cureaua de la geanta de sport care îmi atârna pe umăr. Bătăile inimii mele panicat îmi răsunau în urechi și credeam că sunt pe punctul de a face un atac de cord. Din când în când încercam discret să respir adânc ca să mă liniștesc. Dacă cineva din mulțimea de oameni din jurul meu m-ar fi privit cu atenție, cu siguranță ar fi crezut în sinea lui că făceam contrabandă cu ceva ilegal. Și dacă funcționarii nu mă lasă să trec granița pentru că par suspectă?

Mi-am mușcat buza atât de tare, încât m-a durut. M-am strâmbat și mi-am lins rapid buzele crăpate, care în ultima vreme erau mereu într-o stare jalnică. De când viața pe care o știam se terminase, plânsesem adesea și lăsasem nervii să mă devoreze, motiv pentru care obiceiul meu urât de a-mi mușca buzele se accentuase foarte mult.

Strugurelul de buze zăcea undeva într-o trusă de machiaj îndesată în valiza mare în care a trebuit să-mi împachetez aproape toată lumea mea. A fost un sentiment îngrozitor când, după toate acestea, m-am oprit în pragul apartamentului în care locuisem cu mama și cu bunica mea aproape dintotdeauna și mi-am dat seama că îmi pierdusem casa în toate sensurile acestui cuvânt. Proprietarul și-a exprimat cele mai sincere condoleanțe, după care mi-a cerut imediat să părăsesc locuința. Nu-mi

intra în cap că era ultima oară când puneam piciorul acolo. Am apreciat foarte mult ajutorul empaticiei asistente sociale, care, cu multă răbdare și blândețe, m-a scos din această situație neplăcută, în timp ce eu mă uitam neputincioasă din colț în colț, neștiind pe ce să pun mâna mai întâi.

Am suspinat încet și m-am uitat de jur împrejur. Speram să văd printre cei din jurul meu pe cineva la fel de singuratic ca mine. Am observat câțiva călători neînsoțiți, dar niciunul dintre ei nu părea la fel de pierdut. În afară de aceștia, aici predominau grupurile – cunoștințe, cupluri și familii cu copii, la vederea cărorora am simțit o împunsătură în piept.

Mi-am scos telefonul mobil din buzunar și am aruncat o privire pe ecran. Nu erau mesaje sau apeluri noi. Nici măcar nu m-a întrebat nimeni dacă am ajuns. Apoi realitatea crudă mi-a șoptit la ureche motivul acestei tăceri: *Hailie Monet, nu ai lăsat în urma ta pe nimeni căruia să-i pese de tine.*

Când în sfârșit a venit și rândul meu, funcționarul mai în vârstă a aruncat o privire la fotografia mea din pașaport și mi-a pus o întrebare simplă, la care am răspuns cu o voce tremurătoare și răgușită. Din fericire, acesta nu a fost prea suspicios și, cu un zâmbet prietenos, mi-a urat bun-venit în Statele Unite.

Am așteptat la banda de bagaje. Când a sosit valiza mea grea, un bărbat pe care îl cunoșteam din avion m-a ajutat s-o dau jos. În timp ce schimbam amabilități cu el, urechile mele se bucurau auzind accentul său puternic britanic. O clipă mai târziu, omul a dispărut în mulțime, pierdut pentru totdeauna în această țară mare, iar eu am simțit că odată cu plecarea lui s-au rupt și ultimele mele legături simbolice cu Anglia.

Am examinat cu priviri obosite verdele întunecat al valizei cu rotile de lângă mine, pe care bunica o lua mereu cu ea când se ducea la spa. Mi-am acordat o clipă ca să-mi adun gândurile și am apucat-o de mâner. Dacă aș fi putut, m-aș fi întins lângă ea, aș fi privit tavanul și, ignorând oamenii din jurul meu, aș fi încremenit așa pentru totdeauna. Îmi era atât de indiferent

tot ce se întâmpla în acel moment... Am început chiar să mă gândesc serios să mă așez pentru o clipă undeva, când deodată mi-a vibrat telefonul.

Cu o mișcare mecanică, am scos telefonul mobil, încercând să ignor spaima care mi se strecura în inimă. La vederea mesajului primit de la un număr lung și necunoscut, mai întâi s-a oprit, iar apoi a început să se învârtă în cerc la nesfârșit. Era fratele meu care îmi scria: „Te aștept în sala de sosiri, lângă farmacie“. Doar atât, nimic mai mult. Niciun salut, niciun bun-venit, nicio glumă care să destindă atmosfera, nici măcar un emoticon stupid.

Cu o mână mi-am pus geanta pe umăr, în timp ce degetele celeilalte se strângeau convulsiv pe mânerul valizei. Am pășit încet spre ușa glisantă și tot trupul mi se crispa din ce în ce mai tare cu fiecare pas. Mă simțeam de parcă aș fi intrat în ritm lent în gura unui leu. Citisem prea multe cărți despre mame vitrege rele, despre tați vitregi severi și frați vitregi răutăcioși. Iar oamenii pe care urma să-i întâlnesc erau frații mei vitregi. Nu exista niciun motiv să presupun că vor fi răi cu mine.

Chiar așa, mi-am șoptit în gând, capul sus! Înainte de a traversa culoarul, m-am oprit pentru o clipă să-mi arunc pe spate coada care mă încurca și să mă asigur că mi-am pus telefonul în buzunarul de la geacă, iar apoi am expirat prelung și am mers mai departe.

Sala de sosiri era o încăpere mare, plină de zarva generată de călătorii care se agitau în jur. Mirosurile amestecate care veneau de la numeroasele restaurante și cafenele m-au izbit în nări, oamenii se repezeau unii în brațele altora, râdeau la vederea familiei lor. Iar eu, dacă ar fi fost posibil, cred că m-aș fi dus de aici și m-aș fi urcat din nou într-un avion care să mă ducă înapoi în țara mea natală.

Apoi, lângă vitrina unui lanț de restaurante de fast-food de renume mondial, am observat simbolul distinctiv al unei farmacii și, strângând din pleoape, m-am grăbit în acea direcție. Am trecut cu privirea peste fețele oamenilor care stăteau acolo, dar

nu am observat ca ochii cuiva să se fi luminat când m-au văzut. Toate privirile alunecau indiferente peste mine, iar eu nici măcar nu știam pe cine să caut, așa că, în cele din urmă, mi-am lăsat bărbia în jos, măcar să mă concentrez ca să pășesc cu grijă și să nu-mi agăț cumva pantoful de roata valizei și să cad.

— Hailie!

M-am oprit și m-am întors brusc. Primul lucru pe care l-am văzut a fost vârful decolteului puțin adânc al tricoului polo bleumarin al bărbatului care stătea acum chiar în fața mea. Mi-am ridicat capul și am privit în ochii albaștri calzi care mă examinau cu o privire surprinzător de prietenoasă.

Am deschis gura ca să-l salut, dar, înainte de a putea rosti un cuvânt, am închis-o din nou. Nici măcar nu știam numele bărbatului.

— Mă bucur să te văd! m-a salutat el, oferindu-mi imediat o mostră de accent american.

A întins mâinile și m-a îmbrățișat strâns. Gesturile lui erau lente, în mod deliberat, cred, pentru că nu voia să mă sperie, dar în același timp nu lipsite de naturalețe. Ca și cum aș fi fost cu adevărat soră lui. Cea pe care o cunoaște dintotdeauna și pe care o ia de la aeroport după o lungă despărțire.

M-a surprins cu o primire atât de frumoasă și nu pot să spun că nu mi-a plăcut. De la moartea mamei și a bunicii mele, nu mă mai îmbrățișase nimeni. Pe deasupra, mirosea atât de bine și de proaspăt, iar în brațele lui am trăit un sentiment de stabilitate și de forță de care duceam mare lipsă, mai ales acum.

— Eu sunt Will, s-a prezentat el după ce s-a îndepărtat de mine.

Și-a înclinat bărbia în jos, probabil pentru a vedea expresia de pe chipul meu pe care încercam să îl ascund discret de el. Simțeam că privirile lui, pe lângă farmecul lor general, erau înzestrate și cu multă perspicacitate.

Am început să analizez lista noilor mei frați pe care mi-o creasem în minte și în care mă tot pierdeam. Dacă îmi aminteam corect, Will nu era cel mai mare dintre frați.

— Vince este tutorele tău legal, s-a grăbit el să-mi explice, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. El ar fi trebuit să te ia, dar a intervenit ceva la lucru. I se întâmplă des, o să te obișnuiești cu asta. Sunt sigur că o să-l cunoști astăzi.

A fluturat din mână, subliniind irelevanța subiectului, iar eu am dat din cap în semn de înțelegere. Sinceră să fiu, în acel moment îmi era indiferent care dintre ei venise după mine. Voiam doar să ies din acest aeroport aglomerat, așa că atunci când Will m-a invitat să mănânc ceva la unul dintre puburi, pentru că drumul până acasă dura două ore bune, am mulțumit și am refuzat politicos, dar ferm.

Will a deschis gura ca să insiste, dar în cele din urmă s-a răzgândit și, spre ușurarea mea, a renunțat. A aruncat o privire la cadranul unui ceas de lux, care strălucea elegant la încheietura mâinii stângi, și apoi a întins aceeași mână spre bagajul meu. Și nu numai că mi-a preluat valiza, dar a insistat să-i dau și geanta de umăr. A rămas surd la protestele mele și, în sfârșit, pentru prima dată după mult timp, am putut respira, după ce am scăpat de tot balastul călătoriei. L-am urmat, observând îndemânarea cu care îmi ducea bagajele.

Când am ieșit afară, am mai tras încă o dată aer în piept, adânc și zgomotos. Am închis pleoapele, simțind adierea ușoară pe față. Pentru prima dată în viața mea mă aflam pe un alt continent și sesizam în aer o diferență greu de descris. America pur și simplu mirosea altfel, distinct.

Will m-a condus la mașina lui, care era neagră, mare și luxoasă. Trebuie să fi fost un fel de jeep, dar am preferat să nu mă hazardez cu denumirea, deoarece cunoștințele mele în materie de automobilism oscilau în jurul valorii de zero. În orice caz, era o mașină cu care în mod sigur nu eram obișnuită să călătoresc. De asemenea, am trăit un moment de confuzie când

un bărbat mi-a deschis ușa pe partea dreaptă, ca să mă așez pe scaunul pasagerului. Ce proastă eram, uitasem că în State se circulă pe dreapta. Aceasta a fost prima diferență frapantă pe care am observat-o între Anglia mea natală și această țară nouă pentru mine.

Will nu a comentat confuzia mea, dar a zâmbit pe sub muștață, aparent înțelegător față de orice gafe pe care eram pe cale să le comit. Asta m-a încurajat, pentru că acum, ca niciodată înainte, aveam nevoie de blândețe și de înțelegere. Am fost și mai plăcut surprinsă de gesturile mărunte ale fratelui meu, ca de pildă atunci când s-a asigurat că aerul condiționat nu sufla prea tare peste mine, sau când mi-a întins o sticlă de apă sigilată. Nu mă așteptam deloc la un gest atât de grijuliu și am simțit imediat simpatie pentru acest străin care era ruda mea.

Ieșirea din aeroport însemna navigarea printr-un adevărat labirint de drumuri, ceea ce i-a cerut lui Will o concentrare maximă. Drept urmare, am putut să zăbovesc cu privirea asupra lui de câteva ori fără să mă tem că va face și el la fel. Fratele meu recent descoperit mă uimea fără încetare. Nu știam dinainte la ce să mă aștept, dar niciuna dintre diversele imagini ale noilor mei frați care îmi tot apăreau în minte nu se compara nici pe departe cu originalul. Nu mai era vorba de faptul că Will arăta bine ca bărbat, pentru că, la urma urmei, era fratele meu și nu-mi propusesem să fac o evaluare detaliată a atractivității lui, ci, de exemplu, de faptul că avea un fel de curățenie firească pe care perfecționismul meu înnăscut o aprecia foarte mult.

Părul blond-închis putea să pară ciufulit, dar ceva îmi spunea că proprietarul său și-l aranjase intenționat pentru a-l face să arate așa. De asemenea, aveam prejudecăți împotriva bărbaților cu barbă, pentru că mă nelinișteau, dar recunoșteam că Will avea o barbă frumoasă și perfect îngrijită. Își ascunsese acum ochii albaștri în spatele unor ochelari de soare, deși cerul era mai degrabă acoperit de nori.

Am ieșit curând pe drum drept și atunci am început un fel de conversație cu el. La întrebările lui politicoase și foarte generale am răspuns scurt și calm, descoperind cu regret ce voce răgușită aveam, în timp ce a lui era clară și exprima o infinită încredere în sine.

Am aflat că Will are douăzeci și patru de ani și că, dintre frații săi, doar Vince (abia după un timp mi-am dat seama că era prescurtarea de la Vincent) este mai mare decât el, având douăzeci și opt de ani. Fratele cel mare este, de asemenea, celebru pentru dependența de muncă și programul mereu încărcat. Will, însă, vorbea despre el respectuos, subliniind că Vincent face o treabă excelentă ca administrator-șef al afacerii de familie, pe care fusese nevoit să o preia de la o vârstă fragedă. De asemenea, a confirmat că toți cinci locuiesc în vila familiei, iar băieții mai tineri încă studiază.

Am mers, într-adevăr, mai bine de două ore și în cea mai mare parte a drumului am tăcut pur și simplu. Era vina mea, pentru că nu eram deloc vorbăreață, iar Will nu părea că vrea să insiste, lucru pentru care în adâncul sufletului i-am mulțumit foarte mult. La un moment dat, chiar a dat muzica mai încet, în mod discret. Era o compilație cu cele mai cunoscute hituri ale grupului Depeche Mode și, deși nu le știam prea bine cântecele, în mod ciudat, mi se păreau cel mai potrivit fundal pentru primele mele momente în State. M-am uitat mult pe fereastră, reflectând. Până de curând, să vizitez New Yorkul fusese cel mai mare vis al meu. Acum, în timp ce priveam zgârie-norii din Manhattan care se profilau în depărtare, nu mă simțeam bine. Nu că nu aș fi vrut să fiu aici. Doar că împrejurările nu erau potrivite.

În următoarea etapă a călătoriei, pe ambele părți ale drumului a început să se desfășoare o priveliște frumoasă, deși pe termen lung cam plictisitoare, cu copaci plantați dens, cu coroane aurii, care ascundeau fără îndoială în rândurile lor o multitudine de minuni ale naturii. După cum am constatat, o pădure

asemănătoare înconjura și conacul în care urma să locuiesc împreună cu noii mei frați. În curând am ieșit de pe drumul principal și ne-am oprit în fața unei porți uriașe – foarte înaltă și foarte largă. Aceasta s-a deschis automat în fața noastră, după care am mers puțin mai departe până când din spatele copacilor a apărut o clădire.

A răsărit ca din senin și m-a copleșit imediat. Arăta de parcă ar fi fost parte integrantă a pădurii, se încadra perfect. Nici nu puteam să-i apreciez mărimea; tot ce puteam spune era că părea foarte mare. Copacii care creșteau dincolo de ea arătau ca un uriaș val tsunami auriu care plutea în spatele ei dintotdeauna. Nu era o vilă modernă și recent construită, ci ceva mult mai bine încadrat în peisaj. Fațada clădirii era colorată în așa fel încât să semene cu nisipul de pe o plajă din paradis, în timp ce acoperișul înalt era gri și, într-o zi înnorată, aproape că se confunda cu cerul. Curtea era foarte mare, dar, în afară de asta, nu era deosebit de impresionantă, cel puțin nu din față. Doar iarbă frumoasă și tunsă uniform, împodobită pe alocuri cu arbuști sau grămezi de frunze greblate. Trotuarul se unea cu aleea pentru a forma un pătrat mare în fața casei. În stânga se afla garajul, care ieșea ușor în evidență față de casă, făcându-mă să bănuiesc că fusese adăugat ulterior. Avea două perechi de uși largi de culoare maro-deschis și, probabil, mult spațiu în interior, dar nu am putut afla astăzi, deoarece Will se hotărâse să parcheze afară.

Mi-a făcut cu ochiul cu simpatie în timp ce oprea motorul.

— Bine ai venit acasă! a spus el.

I-am răspuns cu un zâmbet rapid și nervos. Will a coborât, iar eu am aruncat o privire fugară la blugii mei negri obișnuiți, dintre aceia care se vând cu grămada și pe care mama mi-i luase de undeva, dintr-un supermarket. La bluza de trening bleumarin, care la rândul ei provenea tot de la reduceri. La părul negru, strâns într-o coadă împletită lejer, lungă și ușor ciufulită după călătorie. Ce să mai lungesc vorba, am simțit că arăt ca o fetiță sârmană și că nu mă potriveam deloc în acest mediu.

Și dacă mai aveam îndoieli în această privință, au fost risipite imediat când am văzut interiorul casei. Fusesem odată într-o excursie cu clasa la un muzeu ale cărui coridoare arătau la fel de elegante și nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că într-o bună zi aș putea locui într-un loc mobilat la fel. Mi-a fost chiar teamă să pășesc pe podeaua de marmură lucioasă, de parcă aș fi putut să o murdăresc sau să o stric. Și cel mai impresionant lucru era probabil scara largă. Treptele arătau ca niște clape de pian, care se împrăștiau ca niște piese de domino, urcând în semicerc.

Am privit un tablou mare atârnat pe unul dintre pereți. Probabil că fusese folosită o întreagă paletă de culori, dar toate erau ciudat de decolorate. Aceasta sporea aerul straniu al portretului unui bărbat al cărui chip frumos se afla în prim-plan. Chiar în spatele lui, însă, se desfășura un coșmar – culori oribile într-un amestec atât de înspăimântător, încât, atunci când Will mi-a atins brațul ca să mă facă să-l urmez, m-am simțit ușurată să mă uit în altă parte.

În dreapta era un pasaj cu o boltă sub formă de arc care ducea la bucătăria strălucind de curățenie și prospețime. Era o primă surpriză deosebit de plăcută, deoarece nu arăta așa cum mă așteptam să fie un loc care adăpostea nu mai puțin de cinci bărbați. Încăperea era mare și decorată în alb. Blaturile de lucru largi păreau presărate cu zăpadă. Chiar în spatele insulei se afla o masă mare cu scaune simple și frumoase. Această parte a bucătăriei era luminată de o fereastră imensă, în spatele căreia culorile toamnei contrastau frumos cu lumina care domnea aici. Atenția mea, însă, a fost imediat atrasă de băiatul care ocupa unul dintre scaunele amintite. A fost de ajuns o privire rapidă și mi-am dat seama că era un alt frate al meu.

— Hailie, el e Dylan. Dylan... ea este sora noastră, Hailie, a făcut Will prezentările și mi-a tras un scaun, pe care m-am așezat din politete, deși, dacă ar fi fost după mine, aș fi ales alt loc decât vizavi de Dylan, care mi-a aruncat o privire pe deasupra laptopului și m-a cântărit din priviri timp de câteva secunde